

LISA TETZNER: OTROCI IZ HIŠE □T. 67

Zbirka Novi mladinski klasiki

Prevedla Ana Jasmina Oseban

Uredila Jana Bauer

Jezikovni pregled Katja Klopčič Lavrenčič

Oblikovanje Janez Turk

Oblikovanje ovitka in ilustracija na naslovnici Pšenica Blažič Kovačič

Prvič izšlo: "Die Kinder aus Nr. 67 - Erwin und Paul/Das Mädchen aus dem Vorderhaus"

© S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2013.

V tej obliki prvič objavljeno pri Sauerländer Verlag, Aarau, 2004.

© za prevod: Fundacija S. Fischer po naročilu programa TRADUKI

© za slovensko izdajo KUD Sodobnost International.

Vse pravice pridržane.

Izdajatelj:

KUD Sodobnost International

sodobnost@guest.arnes.si

Natisnila tiskarna Grafis Trade, d. o. o.

Ljubljana, 2015

Naklada 800 izvodov.

traduki

traduki

Izdajo tega dela je podprla ustanova TRADUKI, literarna mreža, katere člani so Ministrstvo za Evropo, integracijo in zunanje zadeve Republike Avstrije, Ministrstvo za zunanje zadeve Zvezne republike Nemčije, Švicarska kulturna fundacija Pro Helvetia, Urad zveznega kanclerja Republike Avstrije, KulturKontakt Austria, Goethe-Institut, Javna agencija za knjigo Republike Slovenije, Ministrstvo za kulturo Republike Hrvaške, Resor za kulturo Vlade Kneževine Liechtenstein, Kulturna fundacija Liechtenstein, Ministrstvo za kulturo Republike Albanije, Ministrstvo za kulturo in informiranje Republike Srbije in fundacija S. Fischer Stiftung.

Brez pisnega dovoljenja založbe KUD Sodobnost International je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, hkrati s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki, v okviru določil Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.112.2(494)-32

TETZNER, Lisa, 1894-1963

Otroci iz hiše št. 67 / Lisa Tetzner ; [prevedla Ana Jasmina Oseban]. - Ljubljana : KUD Sodobnost International, 2015. - (Zbirka Novi mladinski klasiki)

Prevod dela: Die Kinder aus Nr. 67

ISBN 978-961-6970-17-4

278782976

Lisa Tetzner

Otroci iz hiše št. 67

Čarodej Battista Barretta

Počasi so morali začeti razmišljati o programu. Pregledali so že vsa berila in pesniške zbirke. Nekaj pesmi so se že naučili na pamet. Heiner je poskušal napisati scenarij za pravo gledališko igro. Vendar mu ni šlo najbolje od rok, in ko je scenarij prebral drugim, je mala Teetzmannova razočarano pripomnila: “Pa saj je čisto kratko in še smejati se nimaš čemu.”

“In nobena punca ne nastopa,” se je pritožila Lucie.

Heiner se je lopnil po čelu. “Jasno,” je vzkliknil, “sem neumen, na to sem pa čisto pozabil.”

Igra je imela naslov *Ugrabitev ali črni John*. Ta naslov je našel v neki knjigi.

Sčasoma je Heiner uvidel, da iz te moke ne bo kruha, in je pisarijo opustil.

Mirjam se je zaprla v sobo in s Ficljem vadila nove umetnije. Končno so se spomnili tudi na čarodeja. Takoj so ga sklenili obiskati.

Živel je v zadnji hiši drugega prehoda. Kar levo spodaj v pritličju. Nihče še ni bil pri njem. In tudi on je bil le redkokdaj doma, saj je veliko potoval po sejnih. Dvakrat so morali pozvoniti in bali so se že, da ga spet ni. Na veliko veselje so nazadnje le zaslišali približujoče se korake in za pisemsko režo se je oglasilo:

“*Chi è?*”

Niti besedice niso razumeli in samo vprašujoče so se spogledali.

Erwin je pokimal in šepnil: “To je sigurno italijanščina ali španščina.”

“Kdo je?” je zdaj vprašal moški glas.

Vrata pa se še vedno niso odprla.

“Mi,” je kratko odvrnil Erwin. Široko se je ustopil pred vrata in pogledal četverico za sabo. Z njim so stali Emil, Pauli, Mirjam in Lucie.

“Sabristi, mi,” je zagodrnjalo iz notranjosti. “Kdo je to, mi? Kej je, mularija, kej hočte od mene?”

Vrata so se previdno odškrnila in skozi je pogledal droben, nadvse suhljat možicelj s prodornimi, črnimi očmi, nad katerimi se je košatil gozd črnih obrvi. Oblečen je bil v zguljeno jutranjo haljo z zelenimi in

modrimi lisami. Mirjam in Lucie sta se nehote prijeli za roke in se umaknili nekaj korakov nazaj.

Čeprav je *signore* Battista Barretta stanoval v isti hiši, so ga le redko videvali, in ko so ga zdajle zagledali pred sabo, jim je takoj prišla na misel podoba zlobnih čarovnikov. Malo je manjkalo, da se niso obrnili.

Toda Erwin je pogumno stopil z nogo čez prag. Pri tem se je sunkovito globoko priklonil in rekel: “Dovolite, gospod čarovnik, radi bi vas nekaj vprašali glede maškarade.”

“*Cosa?*” je vprašal čarodej in tako nagnil glavo, da je skoraj obležala na rami.

Družčina je oklevaje sledila Erwinu in v svetlobi, ki je prihajala iz sobe – v veži je bilo namreč temno – so zdaj prepoznali, da so tudi lasje *signora* Barretta zelo temni.

Erwin je stal tik pred njim.

“Na dan z besedo! Kej hočete?” je vprašal čarodej in po njegovem naglasu sodeč bi se dalo sklepati, da je iz Leipziga. Pekova žena je bila iz Leipziga in je tudi tako govorila.

“Zaradi maškarade prihajamo,” je ponovil Erwin, “in prijazno bi vas prosili za sodelovanje.”

Tudi drugi so se priklonili in Paul je čarodeju celo ponudil roko v pozdrav. Čarovnik jo je samo zmedeno pogledal. Prikimal je in zamrmral: “*Piacere.*” Ko je videl, da ga vsi samo debelo gledajo, se je malo posmejal in z močnim saškim naglasom rekel: “Me veseli.”

“To so Paul, Emil, Mirjam in Lucie,” jih je predstavil Erwin.

“Sej dober vem, kdo ste,” je odvrnil možicelj. Vse bolj saško je govoril in zdaj so ga nenadoma zelo dobro razumeli.

Odprl je vrata v sobo in vanjo potisnil otroke. “Zdej pa najprej prekrižajte roke na prsih in da jih ne date narazen, dokler vam jest taku ne rečem.”

Lucie in Mirjam sta brž strahoma prekrižali roke na prsih, da ju čarovnik ne bi v kaj začaral.

“Pri men je preveč stvari, da bi se smel dotikat al pa jih kar vzet.”

Erwina je to zelo prizadelo. “Oprostite, ampak krademo pa res ne.”

Možicelj pa je vse bolj živahno krilil z rokami in strašno grozeče gledal otroke izpod goščave obrvi. “*Forse che sì, forse che no,*” je mrmral, kar je pomenilo nekaj takega kot: “Mogoče ja, mogoče ne.”

Samo Emil, ki bi prav tako rad postal čarodej, čeprav njegov trik s palcem na nikogar ni napravil posebnega vtisa, se ni prestrašil, ampak se je zasmel:

“Dajte no, gospod, če bi vam kdo kaj vzal, si pač pričarate nazaj! Kaj pa je to za vas, prava malenkost!”

Na to čarodej ni odgovoril.

Soba je bila natrpana z najnenavadnejšimi stvarmi. Pisani pločevinasti krožniki in skodelice, krogle in cvetlični lonci iz papirja in lepenke, lesketajoči se pločevinasti meči, nagačene živali, zapackane in obledele zastave in trakovi, knjige, igralne karte,

čudaške predelne mreže, zaščitni zasloni za kamin s kitajskimi vzorci, kitajske pahljače in slike, vse to je bilo vseprek razmetano, v dveh velikih lesenih kletkah pa so frfotali kanarčki. Pohištva je bilo malo, le ena miza in lesen stol, ob steni pa železna postelja s pisano karirasto posteljnino. V drugem kotu so ležale pištole in celo čisto prava viteška oprava, kot tista pri gospe Manasse. Zraven vrat so bili drug vrh drugega naloženi zaboji in kovčki z napisi *Čarodej Battista Barretta*.

Vse to je na otroke napravilo mogočen vtis. Kako z veseljem bi si podrobno ogledali vsak posamezni predmet ali kar kako čarovnijo.

Erwin se je brez povabila usedel na edini stol v sobi in začel čarodeju pripovedovati vse po vrsti. Njegovega tuje zvenečega imena ni znal prav dobro izgovoriti, zato je vedno rekel le: "... ker ste res zelo velik umetnik."

Čarodej je sproščeno kimal in mrmral v brado: "*Sì, sî, sî.*"

"Zato smo razmišljali, če bi mogoče pomagali pri zbiranju denarja za najemniško blagajno in sodelovali pri programu, tako da bi malo brezplačno čarali. Če kdaj ne bi mogli plačati najemnine in bi vam hišnik grozil, pa bi lahko iz te blagajne dobili predujem. In če bi se zgodilo, da bi vam čisto zmanjkalo denarja, vam ga tudi ne bi bilo treba vračati. Saj lahko priredimo še več zabav in spet zberemo denar, če bo tale prva uspešna."

Videti je bilo, da je čarodeju ta zamisel zelo všeč. Mlel je z jezikom po ustih in premišljeval.

“Bo prišlo dost ljudi?” je vprašal.

“Jasno, vsi bojo tam, še psi in mačke!” je vzkliknil Erwin in zaveslal z rokami, kot da je povabljen cel Berlin.

“Pridejo tud novinarji?” je spet vprašal čarodej.

Erwin: “Novinarji? Zakaj pa novinarji?”

“Če bo to v časopisu, če se bo o tem pisalo! Zato ker ...” Pokazal je nase in se ponosno vzravnal.

“Aja, zaradi reklame, če bo zato postal kaj bolj slaven!” je pojasnil Emil.

Erwin: “Pa ja! Strašno slavni boste postali. Lahko povabimo kakega novinarja, ki bi nekaj napisal o vas. Samo da jaz nobenega ne poznam in tudi ne vem, kako naj to napravim.”

“*Fa niente, fa niente,*” je vzkliknil čarodej in s tem hotel reči: “Nič zato! To bom uredil jaz. Poznam nekaj novinarjev.” Zasmel se je, da so se pokazali njegovi škrbasti rjavi zobje.

Paul si je od navdušenja pomel dlani. Sunil je Emila v bok. “Ti, zraven bo! Na vodi čutim, pišuka!”

“Ampak, gospod čarodej Betta ali kako vam je že ime, vsi mi bi radi sodelovali, da bo zabava še večja. In tudi jaz bi enkrat rad postal čarodej. Mogoče me lahko vzamete za vajenca,” je zaprosil Emil.

Erwin: “Tako je, mirno nas lahko tudi malo začarate in uporabite, nam je čisto prav!” (Ni namreč verjel v čarovnijo. Vse to so vendar samo triki in

rokohitrstvo. Prepričan je bil, da se mu ne more nič zgoditi.)

Enako je razmišljal tudi Emil.

Čarodej se je glasno zasmel. Zdaj je poleg jezika začel premikati tudi ustnice, kot bi v ustih resnično nekaj mlel. V roko je vzel nekaj igralnih kart in jih vrgel v zrak. Potem jih je spet ulovil, si jih položil na dlan in nenadoma so izginile.

“Poiščite jih,” jim je ukazal.

Otroci so gledali po sobi in preiskovali čarodejeve žepe, toda kart ni bilo nikjer.

“Zakaj pa jih ne iščete v svojih žepih?”

Noro, Lucie je res imela karte v žepu! To je bilo zelo nenavadno. “Ampak saj sem stala prav daleč stran od vas,” je prestrašeno vzkliknila.

Emil se je zasmel: “Pa ti jih je vseeno vtaknil v žep!”

Čarodej ga je srdito pogledal.

“Prosim, prosim, začarajte še kaj!” je rekla Mirjam, da bi se spet pobotali.

“*Con piacere, mia bella,*” se je nasmejal in se ji priklonil kot kakšni imenitni dami. Mirjam je kar zardela od zadrege. Otroci so se zahihitali. Čarodej je res tako smešno govoril.

Pobral je nekaj trakov, zelene in modre in rdeče, in jih zavihTEL v zraku. Otroci so se jih smeli dotakniti in preveriti, ali res niso razrezani in znova sešiti.

Potem je čarodej vzel škarje in razrezal lepe trakove na drobne kose, kakor je pač naletelo. Pomignil

je Mirjam, naj pride bliže, in ji vsem na očeh vtaknil razrezane kosce v žep. To so vsi dobro videli. Na koncu je žep pokril z roko in rekel: “Zdaj pa dobro drži žep, da ne odletijo ven.”

Obrnil se je, z rokami zavihral po zraku, zamrmral nekaj nerazumljivega, pljunil v dlani in iz Mirjaminega žepa izvlekel nerazrezane trakove.

Že po tej mali predstavi so bili otroci prepričani: zabava s čarodejem kot osrednjo točko bo preseгла vsa pričakovanja!

“Ja, dajmo narest program,” je zanosno rekel gospod Barretta, “dajmo narest čisto nov, edinstven program. Nekaj, kar ljudje še niso videli. Začaral vas bom, da boste izginili, poleteli, razžagal vas bom!”

Lucie in Mirjam sta se prestrašeno zdrznili: “Joj, samo prosim nič takega, kar boli!”

Erwin in Paul pa sta bila vsa iz sebe od navdušenja. “Dajmo,” sta zavpila, “dajmo že! Seveda bomo vsi sodelovali!” Erwin je razgalil podlaket in mu jo ponudil: “Dajte, kar probajte malo žagati!”

Čarodej ga je sumničavo pogledal. “*No paura,*” je vprašal, “vas ni nič strah?”

“Saj vem, da je vse samo trik. Ampak tega drugim ne bomo rekli, častna, tiho bomo kot miške! Kako bojo gledali!”

“Častna!” so zatulili v en glas. “Niti besede!”

Barretta: “Dobro, potem smo zmenjen. Pridite jutri.” Malce je pomislil. “Ob treh. Bomo kar začel s programom. Da zvadimo žongliranje.”

“Saj vmes menda nimate kakega letnega sejma, kamor bi se morali nujno odpeljat?” je previdno vprašala Mirjam.

“*Niente, mia piccola amica,*” jo je prijazno pogledal.

“Ja, kaj to zdaj spet pomeni,” je vprašal Erwin. “Ves čas govorite tako, da vas nič ne razumemo.”

“Nimam, moja mala prijateljica,” je prevedel čarodej.

Otroci so se odpravili.

Zunaj je Erwin rekel: “Nekaj ima z Mirjam. Všeč mu je.”

Emil: “Mogoče misli, da je iz Italije ali Španije, ker izgleda malo drugače.”

Lucie: “Pa saj je menda ne bo začaral, da bi izginila?”

Erwin: “Ah, daj no, prosim te! Kaj takega sploh ni možno.”

Mirjam pa le ni bila najbolj sproščena. Čeprav je zelo želela verjeti Erwinu, s katerim sta se tako dobro razumela, da je že zdavnaj sklenila, da se bo pozneje poročila z njim.

“Kaj pa, če to vseeno naredi?” je negotovo vprašala.

Erwin jo je zaščitniško objel okoli ramen. “Potem te bom rešil, saj sva menda prijatelja!”

Mirjam ga je hvaležno pogledala in Erwina je spreletelo, da jo je navsezadnje res že enkrat moral reševati, takrat, zaradi Ficlja.

Od tistega dne so v zadnji hiši pri čarodeju redno vadili najnenavadnejše umetnosti. Niti besedice niso izklepetali, kaj vse se bo dogajalo. So se pa vra-

čali vedno bolj vznemirjeni in pred drugimi vzklikali samo “Fantastično!” – “Prima!” – “Gromska strela!” – “Fino!” – “Pa kaj si nor!” – “Sploh si ne morete mislit, kako presenečenje bo to!”

Celo Ficielj je moral sodelovati in se pod taktirko *signora* Barretta naučiti novih vragolij.

Battista Barretta, ki je prej čez dvorišče vedno hitel zgrbljen in ne da bi s komerkoli izmenjal besedico, je zdaj hodil počasi in se ob kakem sosedu tudi ustavil. Otroci so mu že od daleč klicali: “Gospod Barretta! Dober dan, gospod Barretta!” in se mu globoko klanjali.

Tudi on je bil zdaj del velike skupnosti, ki je nastala.

Ko je Mirjam opazila, da gospod Barretta vedno pije črno kavo, celo brez mleka, in da si nikoli ne skuha pravega obroka, sta mu gospa Manasse in gospa Brackmann začeli po otrocih izmenično pošiljati ostanke kosila.

Gospod Barretta je veselo odnesel hrano v kuhinjo, kjer je imel na zarjavelem zaboju kuhalnik na petrolej in dve stari posodi, ki sta bili nekoč pločevinki.

Zabava se je vse bolj približevala. Koledarska kocka na steni je kazala že 9. maj. Toplo je bilo kot sredi poletja.

“Že imate maske?” jih je vprašala gospa Manasse. “Moja izposojevalnica je skoraj prazna. Kdo vse pride! Očitno bo sodelovala vsa ulica. Na dvorišču sploh ne bo dovolj prostora za vse.”

Erwin: "Saj zraven spadajo tudi stopnišča in hodniki, razen tega lahko nekateri ostanejo tudi v svojih stanovanjih in gledajo skozi okna. Dol bodo smeli samo tisti, ki bodo plesali. Med predstavo pa bodo tako ali tako morali vsi gledati skozi okna, ker rabi-
mo celo dvorišče zase."

Deklice so še zmeraj ovijale vžigalične škatlice, pisale srečke in jih zgibale, s številkami označevale nagrade in jih razporejale po praznih zabojih v stanovanju. Otroci so vsak dan vadili z Barretto, zdaj pa je bilo treba razmišljati še o lastnih maskah, saj so jih seveda hoteli imeti tudi oni.

"Poslušajte," je nekega večera rekla gospodična Holm, ko so jo vprašali za nasvet. Z gospodično Holm so se v tem času prav spoprijateljili. Zavzeto se je vključila v pripravo maškarade. "Mislim, da za vaše maske ne bi smeli zapraviti nobenega denarja. Nekaj posebnega si moramo izmisliti za vas. Nekaj, kar lahko iznajdete in naredite sami. Pretaknite mamine košare s krpami in omare, če želite, pa vam lahko tudi jaz pomagam."

Erwin: "Se strinjam! Gotovo se bo kaj našlo. Pri gospe Manasse si lahko maske izposodi vsak, mi pa bomo naredili nekaj drugačnega."

Napenjali so možgane in večkrat dolgo šušljali z gospodično Holm. Navsezadnje so si res izmislili prav zabavne maske, kot bomo še videli.

Erwin je zbiral stare zvezke za pisanje in računanje. Nihče ni razumel, kaj bo z njimi. Strašno skrivnosten je bil. Kupili so si samo lepilo ali si doma

izposodili škarje, šivanke in sukanec. V praznem stanovanju so vsepovsod nastajali skrivni kotički in se kopičili zaviti paketi.

Paul je najbrž načrtoval nekaj podobnega kot Erwin, saj je zbiral stare časopise.

Medtem se je stari Brackmann dolgo pogajal z gostilničarjem za brezplačno pivo.

Pek Hennig je zdaj dokončno obljubil, da bo prispeval krofe in pecivo, tudi njega je namreč zgrabilo vsesplošno navdušenje.

Zastopnik velike tovarne cigar, ki je prav tako živel v hiši, je prispeval štiri škatlice cigar in cigaret.

Tisto najbolj presenetljivo in najlepše pa se je zgodilo samo nekaj dni pred maškarado.

Upravnik Speyer, ki se skoraj nikoli ni prikazal v hiši številka 67, saj je stanoval daleč zunaj mesta v zahodnem delu in je imel v lasti še več najemniških hiš, se je nekega večera pripeljal z avtomobilom in hotel govoriti z organizacijskim odborom. Seveda pa nihče ni prav dobro vedel, kdo v odboru sploh je.

Na dvorišču so se zbrale ženske, se spogledovale in skomigale: “Ne, me nimamo nič s tem!”

Tudi hišnik se je zamišljeno popraskal po glavi in rekel: “Hja, tega tud jast ne vem. Vedno pošilajo okrog otroke, pa oni pol vse zrihtajo. Z njimi sem se menil. Ampak mora bit zadi še kak odrasli.”

Kakšna sreča, da se je v tistem prikazal gospod Brackmann. Ustavil se je pri gruči žensk in jim prisluhnil, ko pa je zagledal gospoda Speyerja, mu je rekel: “Bodite tako prijazni!” Z roko ga je povabil

bliže in ga odpeljal k sebi v stanovanje. Tam sta se dolgo pogovarjala. Na štiri oči. Gospa Manasse je odšla po nakupih.

Otroci so ždeli v kotu dvorišča in zaskrbljeno čakali. “Mogoče nam bo vse prepovedal zaradi nevarnosti požara ali uničevanja hiše ali česa podobnega.”

Gospod Speyer se je v tistem vrnil. Odhitel je naravnost k otrokom. Z vsemi se je rokoval in kar ni se mogel nehati smehljati.

“Pa obilo zabave!” je rekel. Nič drugega. A še ko je stopal pod obokom vrat in se namenil proti avtomobilu, se je smejal, celo iz avta jim je pomahal, preden je pohodil plin, otroci pa so stali pred vhomom in gledali za njim.

“Pa daj, saj ima samo hanomaga, še mercedesa nima!” je presenečeno rekel Heiner.

Erwin pa je razmišljal o nečem povsem drugem. “Mislim, da je dovolil. Tako je bil videt.”

Z okna jim je požvižgal stari Brackmann. Še melodijo klape je uporabil, da bi se res čim hitreje zbrali na kup.

“Halo,” je zaklical, “hitro sem, pomembno novico imam za vas!”

Pognali so se po stopnicah, preskakovali po dve ali tri naenkrat in se vsi hkrati zrinili skozi vrata v stanovanje Brackmannovih.

Erwinov oče je sedel za mizo in si tlačil pipo.

“Zdaj pa dobro poslušajte. Gospod Speyer je bil zelo odprt in velikodušen. Tudi on nekaj prispeva za naš srečelov. Kaj mislite, kaj?”

Nikomur ni padlo na misel nič pametnega.

Samo Heiner je vzkliknil: “Kaj, a mogoče svojega starega hanomaga?”

Brackmann je odkimal. “Šestmesečno najemnino za prazno stanovanje! Kaj pravite na to?”

“Ja, kaj pa, če nagrado dobi nekdo, ki že ima stanovanje?” se je zgrozila Mirjam. “To bi bilo strašno neumno!”

“Pol leta brez najemnine lahko dobi katerikoli stanovanje in katerikoli stanovalec hiše številka 67. Tudi nam bi ta nagrada koristila. Vsakomur bi. Ampak ... mislim ...” Ozrl se je naokrog, malce pomolčal, nato pa otrokom pomignil bliže in jim šepnil: “... mislim, da bi morali tokrat malo zaobiti pravila. Saj vendar želite, da bi tu spet stanoval Pauli z družino.”

Otroci so vneto prikimali.

“Torej morate Paulu ali njegovim staršem preprosto nastaviti tisto srečko, ki prinaša brezplačno najemnino ali prazno stanovanje. Tako vam iz najemniške blagajne v ta namen Paulu ne bo treba dajati gotovine. Če bodo Richterjevi smeli tu šest mesecev stanovati brezplačno, si bodo prav gotovo lahko privoščili večje stanovanje in selitev, poleg tega bodo lahko zbrali dovolj denarja za poplačilo dolgov.”

Otroci so se živahno in glasno pomenkovali. “Kakšno srečo imamo!” “Ne moreš verjet!” “Glej, kako dobro se vse odvija!” “Trikrat hura za gospoda Speyerja,” so zavpili, “hura, hura, hura!”

Kar odmevalo je po dvorišču, da se je na oknih prikazalo nekaj stanovalcev, ki so se osuplo ozirali naokrog.

“Pst,” jih je opozoril Brackmann, “pst.”

Potem jih je pognal skozi vrata.

Zadnje dni pred zabavo je kamnolomec Günther vsak večer po vrnitvi z dnine prinašal nove tlakovce in jih zlagal na kup zraven smetnjakov.

Sprva se nihče ni vtikal v to in ga spraševal, čemu jih tam kopiči. Zadnjo nedeljo pred zabavo pa je bil Günther že navsezgodaj zjutraj na dvorišču in zamenjeval zlizane in poškodovane tlakovce z novimi.

“Drugače se bo med plesom še kdo polomil,” je zagodrnjal. “Saj mora biti vse lepo ravno in porih-tano, vi mularija pa bi že davno lahko začeli puliti plevel, to spada zraven.”

“Gospod Günther,” je vprašal Erwin, “kaj ste te kamne slučajno ukradli?”

“Dečko, dečko, sprašuješ kot kak policaj! Pa tudi če bi jih ukradel, je pol krivde tvoje, ker sem to naredil za vse, ne samo za sebe. Saj jih lahko po zabavi spet odneseš nazaj.”

“Ne, ne, saj samo vprašam.”

Heiner: “Meni se zdi krasno. Prima! Gospod Speyer se vam mora posebej zahvaliti.”

In že je prišel 13. maj. Bil je petek. Nad mesto se je spustilo prvo neurje.

Lilo je kot iz škafa.

Gasilci so z glasnimi sirenami brzeli po ulicah in črpali vodo iz poplavljenih kleti. Na več mestih je

usekala strela. Otroci so trepetali in tožili. Pa ne iz strahu pred nevihto.

“Gotovo bo slabo vreme,” so stokali.

Gospa Teetzmann je gledala skozi okno in pre-rokovala: “Kakršnen petek, takšna nedelja.”

Številni stanovalci so razočarano vzdihovali. “Vedno ista pesem. Ko se hočeš malo razvedrit in poveselit, gre vse narobe.”

Skoraj vsi so že zdrgnili stanovanja in oprali zavese.

Pek Hennig je tuhtal: “Naj pečem za nedeljo ali naj ne pečem?”

Enako je premišljeval mesar: “Naj napravim klobasice ali naj jih ne napravim?”

Naslednjega dne, 14. maja, je še zmeraj lilo. Voda je v potokih klokotala po strešnih žlebih in v odtočno cev. Na dvorišču so rasle velike luže. Otroci so kljub temu odhajali v gozd in vlačili na kup vejevje in cvetje za okrasitev hiše.

Zvečer so mnogi mrmrali molitve. Vse so se končale z željo: “Ljubi Bog, daj, da bo jutri lepo vreme!” Dvojčici Lucie in Marta sta obesili svoja rožna venca na okno, saj sta bili prepričani, da to lahko pomaga.

Odrasli so prisluhnili še zadnji radijski vremenski napovedi: “Povečini bo oblačno, ponekod lahko pričakujemo postopno razjasnitev.”